

Isidor Herskinds prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Isidor Henius Herskind
Præst

Dato

17. maj 1942

Sted

Bårse Kirke, ved Præstø

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 17, vers 20 ff.

1 Alle eet

Førrige Søndag hørte vi den første Del af den ypperste- præstelige Bøn, hvori Jesus bad: Fader! »Herliggør mig nu.« Han bad saaledes, for ret at blive i Stand
5 til baade at herliggøre sin Fader og samtidig hjælpe Mennesker. I Dag hører vi Slutningen af den ypperstepræstelige Bøn, hvori Jesus beder for os Mennesker.

Han begynder med at sige: »Jeg beder ikke alene for disse« (for Apostlene, der var samlet om ham); »men ogsaa for dem, som ved deres Ord tror paa mig.«
10 Altsaa gælder Jesu Bøn ogsaa alle senere Tidens Kristne; ogsaa os selv. Hvad gik da hans Bøn ud paa?

Dette hører vi i hans Ord, der lød: »At de alle maa være eet; ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig; at ogsaa de skal være eet i os.«

15

Et Par Linjer efter gentager Jesus: »de skal være eet, ligesom vi er eet.«

Men hvordan kan dette lade sig gøre, og hvad er Meningen? Thi Menneskene er jo dog alle fra Skaberens Haand yderst forskellige; baade Folkeslagene og de
20 enkelte Mennesker.

Og Gud har dog selv villet, at de skal være forskellige! Ja, derom er der ingen Tvivl. Men Meningen med, at de alle skal være eet, er da ogsaa en Eenhed af aandelig Art alene. Saaledes at forstaa, at selv om de forskellige Kirker paa flere
25 Omraader kan have forskellige Opfattelser, saa skulde dog alle de forskellige Kristne kunne føle sig som eet.

Desværre er der ikke en saadan Følelse. Lige fra den ældste Tid har der været
30 Strid og Partivæsen i høj Grad imellem de Kristne, og der er det samme endnu
den Dag i Dag, desværre.

Men alligevel er det ganske klart, at man rundt om i hele den kristne Verden har
faaet mere Blik for og mere Længsel efter, at vi dog alle maa kunne blive aandelig
35 talt til eet, og føle os som eet. Betegnende var i denne Henseende det
økumeniske Kirkemøde i Stockholm i 1925, hvortil alle kristne Kirker og Sekter
havde sendt Delegerede, kun med Undtagelse af een eneste Kirke, nemlig den
romersk-katholske.

40 Dette Ønske om »at blive eet« er altid stærkest fremme i svære Tider.

Det er her, som paa andre Omraader, ogsaa i politisk Henseende f. Eks., at i
gode Tider kævles man; men i onde Tider staar man Skulder ved Skulder og ser
bort fra alle Smaating.

45

Det er altid kønt at se, at Folk er enige og holder sammen.

Men har Jesus en særlig Grund til netop nu i sin sidste store Bøn for os
Mennesker at bede saa meget om Guds Hjælp til dette, at Jesus tre Gange
50 nævner dette samme: »at de alle maa blive eet«?

Ja, det er netop det, som Herren har. Og han siger det saaledes: »For at Verden
maa erkende, at Du har udsendt mig.«

55 Meningen er, at hvis de Kristne lever i indbyrdes Strid og forkætrer hinanden,
eller endog bekriger hinanden i religiøs Fanatisme, da kan en saadan Adfærd
ikke give Verden (Hedningerne) Respekt for Kristendom eller Længsel efter
Paavirkning fra den Side.

60 Saadan evindeligt Strid mellem de Kristne virker ikke paa Folk, der har anden
Tro, overbevisende om, at Kristendommen skulde være en bedre Religion end
deres egen.

Derimod vilde Enighed og Sammenhold mellem de Kristne ganske anderledes
65 bidrage til, at Verden kom til at tro paa Kristus som Guds eenbaarne Søn,
Sandhedens Profet over alle Profeter.

Derfor er det da, at Jesus i sin sidste store Bøn beder saa meget for denne
70 Enighed.

Der er mange Mennesker, der i disse Aar tænker paa dette Spørgsmaal: Hvor
kan det dog være, at Gud i det Høje kan tillade, at det ene Folk efter det andet
drages ind i Krigen, saaledes som det netop sker nu?

75

Har Gud da slaaet Haanden af os og opgivet os ganske? Eller hvad er Grunden?

Det er jo ikke godt for os smaa Mennesker at besvare dette Spørgsmaal. Men –
een af Grundene til, at Gud ikke standser Krigen, det kunde maaske være den, at
80 Folkene trænger til Modgang, netop for bedre at lære at holde sammen, at finde
hinanden og indse, at kun da bygges der op, ellers rives der bare ned.

Altsaa, de store Begivenheder skal vel vække os op af Søvn og faa os til at samle
os om det ene sande, det aller største, om Gud og om Guds Rige.

85

De skal medvirke til dette: at de alle kommer til Fornuft og til Samling.

Et andet Ord, som ogsaa taler om, i hvilken Grad de Kristnes Sammenhold laa
Jesus paa Sinde, siger Jesus ogsaa her. Det lyder saadan: »Og den Herlighed,
90 som Du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være eet.«

Hvad er det da for en Herlighed, Gud gav Jesus – og som Jesus igen gav os? Det
maa være Sønnekaarets Herlighed. Den Herlighed, som i Daaben skænkes os
Mennesker. I hvert Fald den Herlighed kommer man først til at tænke paa.

95

Ligesom Børn af samme Forældre naturligt – og da ogsaa i Almindelighed –
holder sammen hele Livet igennem. »Selv om Blodet er aldrig saa tyndt, er det
dog altid tykkere end Vand.« Saaledes var det ogsaa kun naturligt, om alle
Kristne følte sig som Brødre og Søstre og holdt sammen i Broderfølelse.

100

Men den Herlighed, Jesus har givet os, er endnu større; thi der følger noget
andet med Sønnekaaret, nemlig Adgang til Guds Himmel, »at de maa skue min
Herlighed, som Du har givet mig, og være hos mig.« »Fader, dette vil jeg,« siger
Jesus.

105

Se da, og betænk det, hvor stor en Herlighed Jesus har givet os Mennesker, Dig og mig; underligt er det at tænke paa. Men den, der tænker paa det, maa fyldes med Glæde og med Tak over, at Jesu forunderlige Kærlighed til os, den
110 Kærlighed, der naar Højdepunktet her mod Slutningen netop i dette Ord:
»Fader, jeg vil, at ogsaa de, som Du har givet mig, skal være hos mig, at de maa skue min Herlighed!«

115 Hvad skal vi svare til alt dette? Hvad skal vi svare til dette at samles, blive til eet, samles om ham?

Vil vi tænke paa det og ønske det og bede om det og arbejde for det? Tænk over det.

120 Gud give da, at Svaret maa blive et Ja; et saadant, som vi kender fra den gode Salme: »Du Herre Krist«, nemlig:

*Jeg være vil –
o, Jesus mild,
125 hvor Du mig helst vil have.
Jeg lukker ind
i Sjæl og Sind
Dig, Herre min
med al Din Naadegave!*

130

Kilde

Isidor Herskind. Tab aldrig modet. Prædikener. J. Frimodts Forlag, 1942

Kildetype

Dokumentation i bogværk

135

Tags

6. søndag efter påske, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/isidor-herskinds-praediken-6-sondag-efter-paske>

140